वधः। इति मेदिनी॥ समाधानम्। इति विश्वः॥ लब्धम्। इति धरणिः॥

समापन्नं, त्रि, (सम्+आ+पद्+क्तः।) समाप्तः। प्राप्तः। क्लिष्टः। वधः। इति विश्वः॥

समापिका, स्त्री, (समापयतीति। सम्+आप+ण्वुल्। टापि अत इत्वम्।) वाक्यसमापकक्रिया। तत्र तिबादयो भवन्ति। यथा। देवदत्तो गच्छति। क्वचित् क्तान्तादिपदेनापि वाक्यसमाप्तिः। यथा। नाम्ना दृष्टः शिवो जनैः। क्वचित् तव्याद्यन्तक्रियाया अपि वाक्यसमापकत्वम्। यथा। मया कां दिशं गन्तव्यम्। कार्दन्तिकी क्रिया असमापिका। तत्र शत्रादयो भवन्ति। यथा। गच्छन् भुङ्क्ते। भुक्त्वा व्रजति। इति व्याकरणटीका॥

समापितं, त्रि, (सम्+आप्+णिच्+क्तः।) कृतसमापनम्। यथा,—

"आरब्धं मलमासात् प्राक् यत् कर्म्म न समापितम्।
आगते मलमासेऽपि तत् समाप्यं न संशयः॥"

इति मलमासतत्त्वम्॥

समाप्तः, त्रि, (सम्+आप्+क्तः।) समापनप्राप्तः। समाप्तिविशिष्टः। यथा,—

"समाप्ते यदि जानीयान्मयैतदन्यथाकृतम्।
यतस्तदन्यथाभूतं तत एव समापयेत्॥"

इति तिथ्यादितत्त्वम्॥

समाप्तालः, पुं, (समाप्ताय अलतीति। अल+अच्।) पतिः। इति संक्षिप्तसारोणादिवृत्तिः॥

समाप्तिः, स्त्री, (सम्+आप्+क्तिन्।) अवसानम्। (यथा, कुमारे। ३। २७।

"सद्यः प्रवालोद्गमचारुपत्रे
नीते समाप्तिं नवचूतबाणे।
निवेशयामास मधुर्द्विरेफान्
नामाक्षराणीव मनोभवस्य॥")

समर्थनम्। इति मेदिनी॥ परिप्राप्तिः। इति शब्दरत्नावली॥

समाप्त्यर्था, स्त्री, (समाप्त्या अर्थो यस्याः।) समस्या। इति समासार्थाशब्दटीकायां भरतः॥

समाप्यं, त्रि, (सम्+आप्+ण्यत्।) समापनीयम्। समापितव्यम्। अस्य प्रमाणं समापितशब्दे द्रष्टव्यम्॥

समायोगः, पुं, (सम्+आ+युज+घञ्।) संयोगः। (यथा, मनुः। ९। ३३।

"क्षेत्रभूता स्मृता नारी बीजभूतः स्मृतः पुमान्।
क्षेत्रबीजसमायोगात् सम्भवः सर्व्वदेहिनाम्॥")

समवायः। प्रयोजनम्। इति मेदिनी॥

समालम्बी, [न्] पुं, (समालम्बते इति। सम्+आ+लम्ब+णिनिः।) भूतृणम्। इति राजनिर्घण्टः॥

समालम्भः, पुं, (सम्+आ+लभ+घञ्। "उपसर्गात् खलघञोः।" ७। १। ६७। इति नुम्।) कुङ्कुमादिविलेपनम्। इत्यमरः॥ (यथा, महाभारते। १३। १३१। ९।

"गोरोचनासमालम्भो वचाहस्तश्च यो भवेत्।
घृताक्षतञ्च यो दद्यात् मस्तके तत्परायणः।
ये च मांसं न खादन्ति तान्न शक्नुम हिंसितुम्॥"

मारणम्। यथा, महाभारते। १२। ३४। २८।

"वृथा पशुसमालम्भं नैव कुर्य्यान्न कारयेत्॥")

समालम्भनं, क्ली, (सम्+आ+लम्भ+ल्युट्।) कुङ्कुमादिविलेपनम्। तत्पर्य्यायः। विच्छित्तिः २ कषायः ३। इति त्रिकाण्डशेषः॥ समालम्भः ४ विलेपनम् ५। इत्यमरः॥ (यथा, रामायणे। ४। २६। २८।

"समालम्भनमादाय गोरचनमनःशिलाम्।
आजग्मुस्तत्र मुदिता वराः कन्याश्च षोड़श॥")

सम्यङ्मारणम्। सम्यक्स्पर्शनम्। यथा। अत ऊर्द्ध्वमसमालम्भनमादशरात्रादिति गोभिलसूत्रम्॥

समाली, स्त्री, कुसुमाकरः। इति त्रिकाण्डशेषः॥

समावर्त्तनं, क्ली, (सम्+आ+वृत्+ल्युट्।) वेदाध्ययनानन्तरं गार्हस्थ्याधिकारप्रयोजकं कर्म्म। यथा। "अथ समावर्त्तनम्। ज्योतिषे।

'भौमभानुजयोर्व्वारे नक्षत्रे च व्रतोदिते।
ताराचन्द्रविशुद्धौ च समावर्त्तनमिष्यते॥'

गोभिलः। अथाप्लवनम्। अथ व्रतानन्तरमाप्लवनं स्नानं कुर्य्यादिति शेषः। उत्तरतः पुरस्तादाचार्य्यकुलस्य परिव्रतं भवति। आचार्य्यगृहादुत्तरस्यां पूर्व्वस्यां वा स्नानार्थमावृतं स्नानं कुर्य्यात्। अत्र प्रागग्रेषु दर्भेषु उदगाचार्य्य उपविशति तत्रावृते उदक् उदङ्मुखः प्राक् ब्रह्मचार्य्युदगग्रेषु दर्भेषु। प्राक् प्राङ्मुख उपविशतीत्यन्वयः। सर्व्वौषधिविर्फाण्डाभिरद्भिर्गन्धवतीभिः शीतोष्णाभिराचार्य्योऽभिषिञ्चेत्। सर्व्वौषधयश्च।

'व्रीहयः शालयो मुद्गा गोधूमाः सर्षपास्तिलाः।
यवाश्चौषधयः सप्त विपदो घ्नन्ति धारिताः॥'

इति छन्दोगपरिशिष्टोक्तास्ताभिः सह या आपो विर्फाण्डा विपक्वा उष्णीकृतास्ताः सर्वौषधिविर्फाण्डास्ताभिर्गन्धवतीभि-श्चन्दनादि-गन्धद्रव्ययुक्ताभिः शीतोष्णाभिः शीतोदकमिश्रिताभिरिति भट्टभाष्यम्॥ स्वयमिव तु मन्त्रवर्णो भवति। इवशब्द एवार्थे। स्वयमेव ब्रह्मचारी आत्मानमभिषिञ्चेत्। आचार्य्यकर्त्तृकाभिषेकस्तु परमतो यतो मन्त्रवर्णा भवन्ति। मन्त्रवर्णः अभिषेकमन्त्रलिङ्गं तच्च तेनाहं मामभिषिञ्चामि इति तेन मामभिषिञ्चितमिति च। तद्विधिमाह। येऽप्स्वन्तरग्नयः प्रविष्टा इत्यपामञ्जलिमवसिञ्चति। येऽप्स्वन्तरग्नय इति मन्त्रेण कासामपामञ्जलिं ब्रह्मचारी अवसिञ्चति। क्व भूमौ कुतः अवसिञ्चति वचनात्। तन्मन्त्रस्थाभिहितान् सृजामीति यदपामिति मन्त्रस्याभिहितान् सृजामि इति मन्त्रलिङ्गद्वयाच्च सर्व्वाधारत्वेन प्राप्तायां भूमौ त्यजति। यदपां घोरं यदपां क्रूरं यदपामशान्तमिति च। अपामञ्जलिमवसिञ्चतीति वर्त्तते चकारात्। यो रोचनस्तमिह गृह्णामीत्यात्मानमभिषिञ्चति। प्रकृतानामपामञ्जलिना यो रोचन इति मन्त्रेण ब्रह्मचारी आत्मानमभिषिञ्चति। ओम् यशसे तेजते इति च। आत्मानमभिषिञ्चतीति वर्त्तते। येन स्त्रियमकृण्वतमिति च। आत्मानमभिषिञ्चतीति वर्त्तते। तूष्णीं चतुर्थम्। आत्मानमभिषिञ्चतीति वर्त्तते। अभिषेकः शिरसि कर्त्तव्यः शिरः प्रधानमङ्गानामिति वचनात्। उपोत्थायादित्यमुपतिष्ठेत उद्यन् भ्राजभृष्टिभिरित्येतत्प्रभृतिमन्त्रेण। आचार्य्यसमीपादुत्थाय उद्यन्नित्येतत्प्रभृतिमन्त्रेण मा हिंसीरित्यन्तमन्त्रेणादित्यमुपतिष्ठेत उपान्मन्त्रेण चेत्यात्मनेपदम्। मेखलामवमुञ्चते उदुत्तमं वरुणमिति। अवमुञ्चते अधस्तादवतारयति अवशब्दो अधस्तादर्थे। ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयं भुक्त्वा केशश्मश्रुरोमनखानि वापयतीति शिखावर्ज्जम्। ब्राह्मणान् भोजयित्वा स्वयं भुक्त्वा नापितेन मुण्डयीत। अत्र शिखावर्ज्जमिति वचनात् प्राक् सशिखं वपनमिति दर्शयति। उक्तञ्च। सशिखं वपनं कार्य्यमास्नानात् ब्रह्मचारिणा इति। स्नात्वा अलङ्कृत्याहते वाससी परिधाय स्रजमावध्नीत श्रीरसि मयि रमस्वेति। अलङ्कृत्य कुण्डलादिनात्मानं योजयित्वा आहते।

'ईषद्धौतं नवं शुभ्रं सदृशं यन्न धारितम्।
आहतं तद्विजानीयात् सर्व्वकर्म्मसु पावनम्॥'

इति वशिष्ठोक्तलक्षणे।

ईषत् सूक्ष्मम्। न धारितं न परिधानादि कृतम्। स्रजं ग्रथितपुष्पं आवध्नीत शिरसीति शेषः। श्रीरसीति मन्त्रेण। नेत्रौ स्थो नयतं मामित्युपानहौ। आवध्नीतेत्यनुवर्त्तते। उपानहौ चर्म्मपादुके योग्यत्वात् पादयोः। गन्धर्व्वोऽसीति मन्त्रेण वैणवं दण्डं गृह्णाति। वैणवं वंशप्रभवं गन्धर्व्वोऽसीति मन्त्रेण। आचार्य्यं सपरिषत्कमभ्येत्याचार्य्यपरिषदमीक्षते। यक्षमिव चक्षुषः प्रियो वो भूयासमिति। सपरिषत्कं शिष्यादिसभासहितं अभ्येत्याभिमुखेन गत्वा आचार्य्यं परिषदञ्चेक्षते यक्षमिति मन्त्रेण। उपोपविश्य मुख्यान् प्राणान् संस्पृशन् ओष्ठापिधाना नकुलीति उपाचार्य्यसमीपे मुख्यान् प्राणान् मुखप्रभवान् वायून् संस्पृशन् स्नातकः। ओष्ठापिधानमिति मन्त्रं जपेत्। अत्रैनमाचार्य्योऽर्हयेत्। अत्रावसरे एनं स्नातकं विवाहोक्तवरार्हणविधिनार्च्चयेत्। तदशक्तौ गन्धपुष्पाभ्याम्। गोयुक्तं रथमुपक्रम्य पक्षसी कूवरवाक्रूराभिमृषेत्। वनस्पतिविड्वङ्गो हि भूया इति। पक्षसी चक्र। कूवरं रथिकस्थानम्। वाक्रूरं रथरेखेत्यर्थः। वनस्पतीति मन्त्रेणाभिमृषेत् स्पृशेत्। आस्था ते जयतु जेत्वानीत्यातिष्ठति। रथमारुह्य आस्था ते जयतु जेत्वानीति वन-